Příběhy lásky, šílenství a smrti

Temné a vášnivé příběhy lásky, šílenství a smrti od mistra povídky z Latinské Ameriky

autor: Horacio Quiroga

Autorská práva

Příběhy lásky, šílenství a smrti

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

OBSAH

Úvod....2
Období lásky....5
Tmavé oči....25
Samotář....33
Smrt Isoldy....38
Umělé peklo....45
Useknutá slepice....52
Lodě sebevrahů....60
Polštář z peří....64
Vzteklý pes....68
Na volném moři....77
Úpal....80
Ostnatý drát....87
Mensú....97
Yaguaí....107
Lovci klád....117
Divoký med....123
Náš první doutník....128
Meningitida a její stín....137

Předmluva
Poselství čtenářům

Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

Tým Moderní Alexandrijské knihovny

Navštivte:
www.libraryofalexandria.com
Nebo naskenujte níže uvedený kód:

Úvod

Horacio Quiroga psal příběhy, v nichž džungle není pouhou kulisou, ale protivníkem, a v nichž má člověk, který zůstane sám se zraněním, mačetou nebo špatným rozhodnutím, jen velmi málo času na přemýšlení. Příběhy shromážděné v této knize spojují intenzitu mladické lásky, znepokojivost domácí hrůzy a hmatatelnou bezprostřednost vyprávění o práci, osamělosti a divočině. Je v nich láska, stejně jako šílenství a smrt, přesně jak slibuje název, a často se všechny objeví během několika málo stránek.

Quiroga se narodil v Uruguayi a většinu dospělého života strávil v Argentině. Jeho pověst stojí na chladném a přesném způsobu, jakým vypráví o těch nejhorších věcech. Jeho příběhy nenaříkají. Prostě líčí, co se stalo. Právě díky této zdrženlivosti se na ně nedá zapomenout.

Spisovatel, který žil v džungli

Quiroga se narodil roku 1878 v uruguayském městě Salto. Jeho život od raného věku poznamenávaly násilné ztráty: otec zemřel při nehodě se střelnou zbraní, když byl Quiroga ještě dítě, a v dalších desetiletích ho pronásledovala úmrtí blízkých, včetně sebevražd. Jeho nevlastní otec, druhý manžel jeho matky, si vzal život, když byl Quiroga ještě dospívající. Později mladý muž při nehodě zastřelil blízkého přítele, když manipuloval s pistolí. Jen málokterý spisovatel měl tolik osobního žalu, z něhož mohl čerpat, a Quiroga ho jen zřídkakdy využíval k vyvolávání soucitu. Žil v Montevideu a Buenos Aires, ale nejvíc ho utvářela oblast Misiones, subtropická krajina s rudou půdou na severovýchodě Argentiny, kde si po předchozím pokusu pěstovat bavlnu v Chacu postavil dům a začal hospodařit.

Řeky, horko, hadi a těžký život dělníků, které tam poznal, se staly jeho nejlepším námětem. Roku 1903 fotografoval na

výpravě k jezuitským ruinám v San Ignacio spolu s básníkem Leopoldem Lugonesem a tehdy si k této krajině vytvořil trvalé pouto. Později si tam postavil vlastní dům, z velké části vlastníma rukama.

Také hltavě četl. Za velkou částí jeho tvorby stojí Edgar Allan Poe a jeho soustředění na jediný, stále naléhavější okamžik. Quiroga Poea, Kiplinga a Čechova otevřeně obdivoval. Napsal slavný soubor pravidel pro povídku, v němž trval na tom, že ji má spisovatel vyprávět, jako by neměla žádný jiný účel než ten, který má právě před sebou. Tuto radu najdeme v jeho Dekalogu dokonalého vypravěče, vydaném roku 1927. Vyzývá ke krátkým, prostým větám a k tomu, aby měl autor od začátku pevně v rukou závěr. Mnozí pozdější spisovatelé z Latinské Ameriky, od Julia Cortázara po Gabriela Garcíu Márqueze, bývají ve své povídkové tvorbě spojováni s jeho příkladem.

Jeho příběhy působí i dnes, protože jsou krátké, svižné a tělesně bezprostřední. Čtenáři, kteří mají rádi horory, příběhy o přežití nebo neokázale vyprávěné tragédie, tu najdou všechny tři žánry. Sbírka obsahuje i raná díla, takže ukazuje mladého spisovatele ve městě, než se stal hlasem lesa. Jeho nejslavnější kniha zvířecích příběhů pro děti, Cuentos de la selva, vyšla roku 1918 a mnoho španělsky mluvících čtenářů se s ním poprvé setká právě díky ní. Příběhy pro dospělé shromážděné v této knize jsou temnější a tišší.

Nébel na karnevalu

Sbírku otevírá rozsáhlý příběh rozdělený do několika částí, Období lásky. Jeho ústřední postavou je Nébel, osmnáctiletý mladík z města Concordia, který se vrací ze školy v Buenos Aires na karnevalový průvod. V projíždějícím kočáře zahlédne mladou dívku a propadne lásce, jakou dosud nepoznal. Příběh se ptá, co udělá chlapec tak jistý svým srdcem, když svět kolem něj má vlastní názory.

Poté se kniha vydává mnoha různými směry. Zbývající texty zahrnují domácí horor, příběhy se zvířaty, vyprávění o

psychickém neklidu i prózu o práci a přírodním prostředí. Některé mají jen několik stránek. Jiné se rozvíjejí pomalu a trpělivě, takže náhlé zvraty působí o to silněji.

Próza je prostá a přímá, tón se pohybuje od něžného až po téměř klinický. Quiroga není autorem dlouhých proslovů. Postav je málo a prostředí se snadno sleduje, i když jsou vám daná místa neznámá. Někdy může čtenářům připadat citové napětí v prvním příběhu trochu operní, a právě to se k němu hodí: vypráví o dospívajícím, který prožívá všechno naplno.

Krutost, příroda a náhoda

Celou sbírkou se vinou tři otázky. Nakolik má člověk skutečně věci pod kontrolou, když se ho zmocní láska nebo strach? Staví-li Quiroga člověka proti řece, vedru či lesu, je příroda prostě lhostejná, nebo jako by měla vlastní vůli? Dialogy jsou úsečné a svižné a to, co postavy neřeknou, často znamená víc. Fyzické detaily tu zastávají úlohu, kterou v jiných knihách plní vysvětlování: tělesné pocity, dusivé počasí, okolní krajina a přesně zachycené zvuky. A proč vypravěči zůstávají klidní i v těch nejstrašnějších chvílích?

Mezi karnevalovými ulicemi Concordie a vzdálenými břehy Paraná se rozprostírá celá škála lidských slabostí a kniha jako by se zajímala o každý jejich druh.

Období lásky

Jaro

Bylo masopustní úterý. Za soumraku se Nébel právě připojil k průvodu a při rozbalování balíčku se stuhami se podíval na kočár před sebou. Překvapila ho dívčí tvář, kterou předchozího odpoledne neviděl, a tak se zeptal svých společníků:

„Kdo je to? Nevypadá špatně."

„Pěkné kvítko! Je nádherná. Myslím, že je to neteř, nebo něco takového, doktora Arrizabalagy. Přijela včera, myslím…"

Nébel upřeně hleděl na krásnou dívku. Byla ještě velmi mladá, snad jí nebylo víc než čtrnáct, a přitom už měla ženské tvary. Pod velmi tmavými vlasy měla tvář nádherně bílou, s hladkou, matnou pletí, jakou mívají jen ty nejjemnější typy pleti. Její modré oči byly pod černými řasami protáhlé až ke spánkům. Možná byly posazené trochu daleko od sebe, což pod hladkým čelem dodává tváři výraz vznešenosti nebo umíněnosti. Ty oči však naplňovaly rozkvétající dívčí tvář světlem její krásy. Když na okamžik spočinuly na jeho očích, Nébel oslněním ztratil hlavu.

„To je krása!" zamumlal a zůstal nehybně klečet jedním kolenem na polštáři kočáru. O chvíli později už létaly stuhy směrem ke kočáru. Obě vozidla spojoval visutý most ze stuh a dívka, která ho inspirovala, se čas od času usmála na galantního mladíka.

To už ale bylo neuctivé vůči cestujícím, kočímu, a dokonce i vůči samotnému kočáru: stuhy bez ustání pršely na ramena, hlavy, bič i blatníky. Nakonec se oba lidé na zadním sedadle otočili a s úsměvem si výstředního mladíka pořádně prohlédli.

„Kdo jsou?" zeptal se Nébel potichu.

„Doktor Arrizabalaga – toho samozřejmě neznáte. A ta druhá je matka vaší dívky… Je to doktorova švagrová."

Když si Arrizabalaga s onou ženou mladíka prohlédli, otevřeně se usmáli nad takovým mladickým nadšením. Nébel

cítil, že je musí pozdravit, a všichni tři mu odpověděli s veselou shovívavostí.

Tak začala idyla, která trvala tři měsíce a do níž Nébel vložil všechnu zbožňující lásku, jakou jeho vášnivé dospívání dokázalo pojmout. Dokud průvod pokračoval – a v Concordii trval až do absurdně pozdních hodin –, Nébel nepřestával natahovat ruku vpřed, až se mu uvolnila manžeta a tančila kolem zápěstí.

Následujícího dne se všechno opakovalo; tentokrát průvod pokračoval v noci květinovou bitvou a Nébel za čtvrt hodiny vyprázdnil čtyři obrovské koše. Arrizabalaga se ženou se smáli a často se otáčeli, zatímco dívka z Nébelových očí skoro nespouštěla pohled. Zoufale se podíval na prázdné koše, ale na polštáři kočáru zůstala ještě jedna věc: ubohá malá kytice slaměnek a místního jasmínu. Nébel přeskočil kolo kočáru, málem si vykloubil kotník a rozběhl se k druhému kočáru. Ztěžka oddechoval, byl celý zpocený a v očích mu zářilo nadšení. Podal dívce kytici. Jako v mrákotách hledala něco jiného, co by mu dala, ale nic neměla. Její společníci se zasmáli.

„Ty hloupá!“ řekla její matka a ukázala jí na hruď. „Vždyť tam jednu máš!“

Kočár se rozjel klusem. Nébel seskočil ze stupačky a zoufale za ním běžel, až dohonil kytici, kterou mu dívka podávala, nakloněná téměř celým tělem ven z kočáru.

Nébel přijel z Buenos Aires před třemi dny. Tam dokončoval střední školu. Strávil tam sedm let, takže o současné společnosti v Concordii věděl jen velmi málo. Měl ve svém rodném městě strávit ještě patnáct dní v naprostém klidu, alespoň duševním, když už ne tělesném; jenže od druhého dne byl úplně vyvedený z míry. Ale jaká to byla rozkoš!

„To je krása!“ opakoval si a myslel na ten paprsek světla, na ten květ ženského těla, který k němu přišel z kočáru. Věděl, že je skutečně a hluboce oslněný – a samozřejmě zamilovaný.

A co kdyby ho milovala i ona!… Milovala? Aby to rozluštil, Nébel přikládal mnohem větší váhu zmatenému spěchu, s jakým dívka hledala něco, co by mu dala, než kytici ze svého živůtku. Jasně si vybavoval záblesk v jejích očích, když ho spatřila, jak k

ní běží, dychtivé očekávání, s nímž na něj čekala, a – v jiném smyslu – hebkost jejího mladého ňadra, když mu podávala kytici.

A teď byl konec! Druhý den odjížděla do Montevidea. Co na všem ostatním záleželo – na Concordii, starých přátelích, dokonce i na vlastním otci? Alespoň ji doprovodí až do Buenos Aires.

A skutečně cestovali spolu a Nébel během cesty dosáhl nejvyššího stupně vášně, jakého může dosáhnout osmnáctiletý romantik, který cítí, že je milován. Její matka přijímala tu téměř dětskou romanci s vřelou náklonností a často se smála, když je pozorovala, jak málo mluví, nepřestávají se usmívat a nekonečně dlouho si hledí do očí.

Rozloučení bylo krátké, protože Nébel nechtěl přijít i o poslední zbytek zdravého rozumu tím, že by přerušil studia a vydal se za ní.

V zimě se měli vrátit do Concordie, snad na celou sezónu. Pojede tam? „Samozřejmě že se vrátím!“ Nébel pomalu odcházel po molu a každou chvíli se ohlížel. Dívka ho sledovala očima, opřená o zábradlí, s lehce skloněnou hlavou. Na můstku se námořníci s úsměvem otáčeli, aby tu idylu pozorovali – i krátké šaty jeho velmi mladé milé.

Léto

Nébel se vrátil do Concordie 13. června, a přestože se hned dozvěděl, že je tam Lidie, celý týden na ni ani nepomyslel. Čtyři měsíce jsou víc než dost, aby první záchvěv vášně vyprchal; sotva jeho poslední záblesk dokázal rozčeřit klidnou hladinu duše a podráždit jeho hrdost. Byl zvědavý, že ji zase uvidí, to ano. Pak ho ale znovu zasáhl bezvýznamný incident, který ranil jeho ješitnost. První neděli čekal Nébel jako každý slušný mladík z malého města na rohu, až skončí bohoslužba. Konečně se mezi řadami mladíků přibližovaly Lidie s matkou, zřejmě jedny z posledních, vzpřímené a s pohledem upřeným přímo před sebe.

Když ji Nébel znovu spatřil, oči se mu rozšířily a hltaly pohled na dívku, kterou náhle zbožňoval. S téměř bolestnou

touhou čekal na okamžik, kdy její oči, rozzářené náhlým radostným překvapením, v davu poznají jeho tvář.

Ale prošla kolem, s pohledem chladně upřeným přímo před sebe.

„Vypadá to, že už si na tebe nevzpomíná," řekl vedle něj přítel, který celou scénu sledoval.

„To zrovna!" řekl s úsměvem. „A to je škoda, protože se mi ta dívka opravdu líbila."

Když však zůstal sám, oplakal své neštěstí. A teď, když ji zase viděl! Jak, jak moc ji vždycky miloval – on, který si myslel, že už si na ni nevzpomíná! A byl konec! Bum, bum, bum! opakoval si nevědomky, jako to dělávají chlapci. „Bum! Je po všem!"

A pak najednou: Co když mě neviděla?… Samozřejmě! Samozřejmě! Tvář mu znovu rozjasnila možnost, která mu připadala dokonale rozumná a naprosto přesvědčivá.

Ve tři hodiny zaklepal u doktora Arrizabalagy. Jeho plán byl prostý: poradí se s právníkem kvůli nějaké mizerné zámince a mezitím ji třeba uvidí. Zvonek zazvonil a z nádvoří se ozval náhlý dusot; Lidie otevřela dveře, ale snažila se zarazit a musela se prudce zachytit skleněných dveří. Uviděla Nébela a vykřikla; pak si pažemi zakryla lehké domácí šaty a ještě rychleji utekla.

O chvíli později otevřela matka dveře pracovny a přivítala svého starého známého ještě srdečněji než před čtyřmi měsíci. Nébel sotva dokázal zadržet radost, a protože žena nejevila o jeho právní otázky zájem, dal i on její společnosti milionkrát přednost před právníkovou.

Přesto byl štěstím, které se nedalo snést, jako na trní, a protože mu bylo 18, chtěl hned odejít, aby si mohl svou nesmírnou radost vychutnat o samotě a bez rozpaků.

„Už tak brzy?" řekla paní. „Doufám, že vás zase uvidíme… že ano?"

„Ach ano, paní!"

„Všichni doma budou mít radost… tedy, předpokládám, že všichni! Zeptáme se?" dodala s rozverně mateřským úsměvem.

„Celým srdcem!" odpověděl Nébel.

„Lidie! Pojď sem na chvilku! Je tu někdo, koho znáš."

Lidie už Nébela viděla, ale na tom nezáleželo.

Lidie vešla právě ve chvíli, kdy stál. Rychle k němu zamířila, oči jí zářily radostí, a s půvabnou neobratností mu nabídla velkou kytici fialek.

„Jestli vám to nevadí," pokračovala matka, „mohl byste chodit každé pondělí… co myslíte?"

„To zdaleka nestačí, paní!" odpověděl mladík. „I v pátek… smím?"

Paní se rozesmála.

„Taková netrpělivost! Nevím… uvidíme, co na to Lidie. Co říkáš, Lidie?"

Dívka, jejíž rozesmáté oči se od Nebela neodtrhly, mu přímo do tváře řekla: „Ano!" Odpovídala totiž jemu.

„Tak tedy dobře: v pondělí na shledanou, Nebeli."

Nebel namítl:

„Nedovolila byste mi přijít už dnes večer? Dnes je zvláštní den…"

„Dobrá! I dnes večer! Lidie, doprovoď ho."

Nebel však, šílený touhou být v pohybu, se hned rozloučil a spěšně odešel s kyticí, jejíž stonky byly skoro rozdrcené, a duší vznášející se v nejvyšším nebi štěstí.

II

Po dva měsíce se Nebel a Lidie při každém setkání i každou hodinu, kdy byli od sebe, zbožňovali. Byl romantik, a tak ho dokázala naplnit bolestnou melancholií i slabé mrholení, které zbarvilo nádvoří do šeda. Ta dívka s andělskou tváří, modrýma očima a předčasně vyvinutou postavou pro něj ztělesňovala nejvyšší ideál, jaký si dovedl představit. Pro ni byl Nebel mužný, pohledný a inteligentní. Jediným mráčkem na obzoru jejich vzájemné lásky bylo, že Nebel ještě nebyl plnoletý. Mladík odložil studium, plány na kariéru i podobné maličkosti stranou a chtěl se oženit. O dvou věcech nepochyboval: bez své Lidie nemohl vůbec žít a překoná všechno, co mu bude stát v cestě. Tušil – nebo spíš cítil –, že míří k tvrdému pádu.

Jeho otce velmi rozčilovalo, že Nebel kvůli karnevalovému románku přišel o jeden rok, a chystal se tedy udělat rázný pořádek. Jednoho dne koncem srpna promluvil se synem bez obalu:

„Slyšel jsem, že pořád navštěvuješ Arrizabalagovy. Je to pravda? Neuznáš ani za vhodné říct mi o tom jediné slovo."

Nebel v tom projevu důstojnosti spatřil celou bouři a hlas se mu trochu zachvěl.

„Neřekl jsem ti to, tatínku, protože vím, že nemáš rád, když o tom mluvím."

„Ale prosím tě! Ať se mi to líbí, nebo ne, můžeš si tu námahu jistě ušetřit…
Ale rád bych věděl, jak se věci mají. Chodíš do toho domu jako nápadník?"

„Ano."

„A přijímají tě oficiálně?"

„M-myslím, že ano."

Otec na něj upřeně hleděl a bubnoval prsty do stolu.

„Dobře! Výborně!… Poslyš, mám povinnost ukázat ti správnou cestu. Víš vůbec, co děláš? Přemýšlel jsi o tom, co by se mohlo stát?"

„Stát?… Co?"

„Mohl by ses s tou dívkou oženit. Ale podívej: už jsi dost starý na to, abys o věcech aspoň přemýšlel. Víš, kdo je? Odkud pochází? Znáš někoho, kdo ti může říct, jaký život vede v Montevideu?"

„Tati!"

„Ano, co tam provádějí! Fuj! Nedělej takový obličej… Nemluvím o tvé… přítelkyni. Je to ještě dítě, a jako takové neví, co dělá. Ale víš, z čeho žijí?"

„Ne! A je mi to jedno, protože i když jsi můj otec…"

„Ale, ale, ale! To si necháme na později. Nemluvím s tebou jako tvůj otec, ale jako kterýkoli slušný člověk. A když tě moje otázky tolik pobuřují, zeptej se kohokoli, kdo ti poví, jaký vztah má matka tvé přítelkyně se svým švagrem. Zeptej se!"

„Ano! Vím, že byla…"

„Ach, ty víš, že byla Arrizabalagovou milenkou? A že domácnost v Montevideu živí on nebo někdo jiný? A to ti vůbec nevadí!“

– „…!“

„Ano, vím, že tvoje přítelkyně s tím nemá nic společného. Vím to! Není krásnějšího citu než ten tvůj… Ale dej si pozor, možná už bude pozdě!… Ne, ne, uklidni se! Nemám v úmyslu tvoji přítelkyni urážet a věřím, jak už jsem ti řekl, že ji ta hniloba kolem ní ještě neposkvrnila. Ale jestli ji matka chce prodat do manželství – nebo spíš prodat za jmění, které zdědíš, až zemřu –, řekni jí, že starý Nebel se na takovém kupčení podílet nebude a že si ho raději odnese sám čert, než aby s tím souhlasil. To je všechno, co jsem ti chtěl říct.“

Mladík svého otce přes jeho drsnou povahu hluboce miloval. Odcházel celý rozzuřený, protože si svůj hněv nemohl vybít, a o to prudší byl, že věděl, jak je nespravedlivý. Pravdu znal už dávno: Lidiina matka byla Arrizabalagovou milenkou ještě za života svého manžela a také čtyři nebo pět let po jeho smrti. Občas se stále vídali, ale starý prostopášník, nyní sužovaný bolestmi artritidy nemocného starého mládence, měl ke skutečné podobě svého vztahu se švagrovou daleko, ať si lidé tvrdili cokoli. Jestli matku a dceru podporoval, dělal to z jakési lítosti bývalého milence, hraničící s nízkým sobectvím, a především proto, aby dodal věrohodnosti současným klepům, které živily jeho ješitnost.

Nébel si vybavil matku; a s chvěním mladíka šíleně zamilovaného do vdaných žen si vzpomněl na jistý večer, kdy spolu seděli těsně vedle sebe a listovali výtiskem L’Illustration. Zdálo se mu, že na jeho náhle napjatých nervech spočinul hluboký dech touhy, stoupající z plného těla přitisknutého k němu. Když vzhlédl, spatřil její pohled, malátný a jakoby omámený, těžce spočívající na něm.

Mýlil se? Byla strašně hysterická, třebaže se to jen zřídka projevovalo navenek výbuchy. Její rozvrácené nervy v ní rachotily; odtud její náhlá umíněnost kvůli nějaké nesmyslnosti, prudké odvržení vlastního přesvědčení a v počátečních fázích

záchvatů stupňující se, křečovitá zatvrzelost, která se hromadila v mohutných blocích nesmyslů. Zneužívala morfium, z úzkostné potřeby i kvůli eleganci. Bylo jí třicet sedm, byla vysoká a měla velmi plné, živé rty, které si neustále zvlhčovala. Oči neměla velké, ale tak vypadaly, protože byly trochu zapadlé a měly velmi dlouhé řasy; vynikaly však svým stínem a ohněm. Líčila se. Stejně jako její dcera se oblékala s dokonalým vkusem, a právě to byla bezpochyby její největší přitažlivost. Jako žena musela kdysi oplývat hlubokým půvabem; hysterie už však její tělo notně poznamenala – samozřejmě trpěla děložní poruchou. Když účinek morfia pominul, oči jí zmatněly a v koutcích rtů i pod oteklými víčky se jí rýsovala jemná síť vrásek. A přece právě hysterie, která jí rozvracela nervy, byla tím trochu kouzelným palivem, jež udržovalo její životní sílu.

Lidii hluboce milovala; a s morálkou měšťácké hysterky by svou dceru ponížila, jen aby ji učinila šťastnou – tedy aby jí dala to, co by učinilo šťastnou ji samu.

Obavy, které v tomto ohledu vyjádřil Nébelův otec, proto zasáhly syna přímo do srdce jeho milenecké duše. Jak se tomu Lidia vyhnula? Jasná pleť dívky a otevřená vášeň, která s roztomilou svobodou vyzařovala z jejích zářivých očí, už nebyly důkazem čistoty, ale schodištěm k ušlechtilé rozkoši, po němž Nébel vítězoslavně vystupoval, aby jediným pohybem ruky utrhl květinu, kterou ho prosila zachránit před shnilou rostlinou.

Nébelovo přesvědčení bylo tak silné, že ji nikdy nepolíbil. Jednoho odpoledne po obědě šel kolem Arrizabalagova domu a přepadla ho šílená touha ji spatřit. Štěstí se na něj usmálo: našel ji samotnou, v županu, s loknami padajícími přes tváře. Když ji Nébel přitiskl ke zdi, opřela se o ni a smála se, celá rozpačitá. Mladík stál před ní, téměř se jí dotýkal, a v nehybných rukou cítil hluboké štěstí neposkvrněné lásky, kterou by bylo tak snadné pošpinit.

Ale pak – až se stane jeho ženou! Nébel svatbu uspíšil, jak jen mohl. Právní svéprávnost, kterou tehdy získal, mu dovolovala hradit výdaje z dědictví po matce. Zbýval souhlas otce a matka na něj naléhala.

Její postavení v Concordii bylo přinejmenším pochybné a žádalo si společenského uznání – samozřejmě počínaje budoucím tchánem její dcery. Především ji hnala touha ponížit měšťáckou morálku a přinutit ji pokleknout před touž nepatřičností, kterou sama zavrhovala.

Několikrát to s budoucím zetěm nadhodila a utrousila něco o „mém tchánovi", „mé nové rodině" a „švagrové mé dcery". Nébel nic neříkal a matce se pak oči rozzářily ještě divočeji.

Až jednoho dne plamen vzplanul. Nébel stanovil svatbu na 18. října. Do té doby zbýval víc než měsíc, ale matka dala mladíkovi jasně najevo, že chce, aby tam toho večera byl jeho otec.

„To bude těžké," řekl Nébel po mučivém tichu. „Těžko se mu večer někam chodí… Nikam nechodí."

„Ach!" zvolala matka a rychle se kousla do rtu. Následovala další odmlka, tentokrát plná zlých předtuch.

„Nechystáte se snad na tajnou svatbu?"

„Ale!" Nébelovi se podařilo vykouzlit napjatý úsměv. „Ani můj otec si to nemyslí."

„A co tedy?"

Znovu se rozhostilo ticho, stále bouřlivější.

„Odmítá váš otec přijít kvůli mně?"

„Ne, ne, paní!" vykřikl Nébel konečně netrpělivě. „Takový on prostě je… Jestli chcete, promluvím s ním znovu."

„Já chci?" řekla matka s úsměvem a rozšířila chřípí. „Udělejte, jak uznáte za vhodné… Chcete už odejít, Nébele? Není mi dobře."

Nébel odešel hluboce rozrušený. Co měl otci říct? Otec se stále rozhodně stavěl proti sňatku a syn už podnikl právní kroky, aby se bez jeho souhlasu obešel.

„To můžete udělat, a ještě mnohem víc – cokoli se vám zlíbí. Ale k tomu, abyste z té vydržované ženské udělal mou tchyni, můj souhlas nikdy mít nebudete!"

O tři dny později se Nébel rozhodl vyřešit věc jednou provždy a využil příležitosti, když byla Lidie venku.

„Mluvil jsem s otcem," začal Nébel, „a řekl mi, že se rozhodně nebude moci dostavit."

Matka trochu zbledla a její oči, které náhle vzplanuly, se protáhly směrem ke spánkům.

„Ach! A proč?"

„Nevím," odpověděl Nébel tiše.

„Jinými slovy… váš otec se bojí, že se ušpiní, když vkročí do tohoto domu?"

„Nevím," zopakoval s nevědomou tvrdošíjností.

„Ale to, co ten člověk dělá, je bezdůvodná urážka! Za koho se má?" dodala nyní zvýšeným hlasem a s chvějícími se rty. „Kdo je, že si tolik troufá?"

Nébel tehdy pocítil, jak se v hlubokých kořenech jeho rodiny ozvalo šlehnutí odplaty.

„Co je zač, to nevím!" odsekl stejně spěšným hlasem. „Ale nejenže se odmítá dostavit, odmítá také dát souhlas."

„Cože? On odmítá? A proč? Kdo je? Právě on má nejmenší právo něco namítat!"

Nébel vstal:

„Paní…"

Ale ona vstala také.

„Ano, má! Jste dítě! Zeptejte se ho, odkud vzal své jmění – okrádal své klienty! A ta jeho nafoukanost! Jeho bezúhonná, neposkvrněná rodina – pořád se jí chlubí! Jeho rodina!… Ať vám řekne, kolik zdí musel přelézt, aby se vyspal se svou ženou ještě před svatbou! Ano, a má tu drzost mluvit se mnou o své rodině!… Dobrá, běžte si tedy, pokrytectví už mám až po krk! Na shledanou!"

III

Nébel čtyři dny bloumal v nejhlubším zoufalství. V co mohl po tom, co se stalo, ještě doufat? Pátého dne za soumraku dostal vzkaz:

„Octavio: Lidie je velmi nemocná a uklidnit ji může jen vaše přítomnost.

María S. de Arrizabalaga.“

Byla to lest, o tom nepochyboval. Ale co když jeho Lidie opravdu…

Šel tam toho večera a matka ho přijala se zdrženlivostí, která Nébela překvapila – nebyla přehnaně vřelá ani nevypadala jako hříšnice prosící o odpuštění.

„Jestli ji chcete vidět…“

Nébel vešel s její matkou a spatřil svou zbožňovanou lásku v posteli, s tváří svěží a nenalíčenou, jakou může mít jen čtrnáctiletá dívka, a s tělem schouleným pod přikrývkami, které z velké části zakrývaly její plně vyvinutou postavu.

Posadil se vedle ní a matka marně čekala, až něco řeknou. Nedělali nic jiného, než že se na sebe dívali a smáli se.

Náhle si Nébel uvědomil, že jsou sami, a matčina podoba se mu ostře vybavila: „Odchází, abych se v záplavě znovu nabyté lásky přestal ovládat a sňatek se stal nevyhnutelným.“ Ale během té čtvrthodiny posledního potěšení, které mu bylo nabídnuto předem a zadarmo výměnou za příslib sňatku, pocítil osmnáctiletý mladík – jako kdysi u zdi – potěšení čisté lásky, bez sebemenší poskvrny, v celé její poetické idylické záři.

Jen Nébel mohl říct, jak veliké bylo jeho štěstí, znovu nalezené po ztroskotání. I on zapomněl na to, co v matce bylo výbuchem pomluv, zuřivou touhou urážet ty, kteří si to nezasloužili. Ale rozhodl se s chladnou odhodlaností, že ji po svatbě ze svého života odstraní. Vzpomínka na jeho něžnou snoubenku, čistou a usměvavou v posteli, jejíž přikrývky byly pro něj trochu odhrnuté, v něm zažehla příslib úplného smyslového potěšení, z něhož neukradl ani ten nejmenší diamant.

Následujícího večera, když Nébel dorazil k Arrizabalagovým, byla vstupní hala temná. Po dlouhém čekání pootevřela služebná skleněné dveře:

„Dámy tu nejsou.“

„Odešly?“ zeptal se překvapeně.

„Ne, jedou do Montevidea… Odjely do Salta, aby strávily noc na lodi.“

„Ach!“ zamumlal Nébel zděšeně. Ještě měl jednu naději.

„Pan doktor? Můžu s ním mluvit?“

„Není tu, po večeři odešel do klubu…“

Když zůstal sám na temné ulici, Nébel zvedl ruce a nechal je klesnout v smrtelném zoufalství. Všechno skončilo! Jeho štěstí, radost, kterou znovu získal teprve před jediným dnem, byla znovu ztracena, navždy! Cítil, že tentokrát už není záchrany. Matčiny nervy se utrhly jako uvolněné klávesy a on už nemohl nic dělat.

Začínalo drobně mrholit. Došel na roh a zůstal nehybně stát pod pouliční lampou, hloupě zíraje na růžový dům. Obešel blok a znovu se zastavil pod lampou. Nikdy, nikdy!

Tak to dělal až do půl dvanácté. Nakonec šel domů a nabil revolver. Zastavila ho však vzpomínka: před několika měsíci slíbil německému umělci, že než se zabije – Nébel byl ještě dospívající –, zajde za ním. S tímto starým vojákem císaře Viléma ho poutalo vřelé přátelství, založené na dlouhých filozofických rozhovorech.

Časně následujícího rána Nébel zaklepal na dveře chudé místnosti, kde umělec bydlel. Výraz jeho tváře říkal víc než dost.

„Je to teď?“ zeptal se jeho otcovský přítel a pevně mu stiskl ruku.

„Pche! Tak jako tak!…“ odpověděl mladík a odvrátil zrak.

Umělec mu pak klidně vyprávěl příběh své vlastní milostné tragédie.

„Jdi domů,“ uzavřel, „a jestli si to do jedenácti nerozmyslíš, vrať se a poobědvej se mnou, pokud budeme mít co jíst. Potom si můžeš dělat, co chceš. Přísaháš?“

„Přísahám,“ odpověděl Nébel a opětoval jeho pevný stisk ruky, přičemž měl co dělat, aby se nerozplakal.

Doma na něj čekal vzkaz od Lidie:

„Zbožňovaný Octavio: Moje zoufalství nemůže být větší, ale Maminka pochopila, že kdybych si tě vzala, čekaly by mě velké strasti. Stejně jako ona jsem pochopila, že bude nejlepší, když se rozejdeme, a přísahám, že na tebe nikdy nezapomenu.

Tvoje Lidie.“

„Ach, takhle to muselo dopadnout!“ vykřikl mladík a zároveň spatřil v zrcadle svou změněnou tvář. „Ten dopis jí vnukla její matka – ona a její ubohé šílenství! Lidie nemohla udělat nic jiného než ho napsat a ta ubohá dívka, celá zoufalá, do něj vložila všechnu svou lásku. Ach! Kéž bych ji jednou mohl znovu spatřit a říct jí, jak jsem ji miloval, jak ji miluji teď, svou milovanou!“

S třesoucíma se rukama došel k nočnímu stolku a vzal revolver, ale vzpomněl si na svůj obnovený slib. Chvíli stál bez hnutí a tvrdošíjně nehtem škrábal jedno místo na válci.

Podzim

Jednoho odpoledne v Buenos Aires právě nastoupil Nébel do tramvaje, když se na okamžik zastavila déle, než měla, a on, který si četl, konečně otočil hlavu. Přicházela žena pomalými, namáhavými kroky. Po rychlém pohledu na její nevzhlednou postavu se vrátil ke čtení. Dáma si sedla vedle něj a při tom si Nébela pozorně prohlížela. Ačkoli občas cítil, jak na něm spočinul její neznámý pohled, dál četl; nakonec ho to však unavilo a zmateně vzhlédl.

„Myslela jsem, že jste to vy,“ zvolala dáma, „ale pořád jsem si nebyla jistá…
Nepamatujete si na mě, že?“

„Ano,“ odpověděl Nébel a oči se mu rozšířily. „Paní Arrizabalagová…“

Všimla si Nébelova překvapení a usmála se jako stárnoucí kurtizána, která se stále ještě snaží zalíbit mladému muži.

Z ženy, kterou Nébel poznal před jedenácti lety, jí zůstaly jen oči, teď však byly zapadlejší a už kalné. Její žlutá pleť, ve stínech nazelenalá, byla rozpraskaná do prašných rýh. Lícní kosti jí nyní vystupovaly a její rty, vždycky silné, se snažily zakrýt zcela zkažený chrup. Morfin jako by byl viditelně živý pod jejím vyhublým tělem, proudil jejími vyčerpanými nervy a vodnatými tepnami a proměnil elegantní ženu, která kdysi vedle něj sedávala a listovala časopisem L’Illustration, v onu kostru.

„Ano, hodně jsem zestárla… a jsem nemocná; už jsem měla záchvaty ledvinové koliky… A vy,“ dodala a něžně se na něj

podívala, „jste úplně stejný! Je pravda, že vám ještě není třicet… Ani Lidie se nezměnila."

Nébel vzhlédl:

„Neprovdala se?"

„Ano… Bude tak šťastná, až jí to povím! Proč té ubohé dívce nedopřát tu radost? Nepřijdete nás navštívit?"

„Rád," zamumlal Nébel.

„Ano, přijďte brzy; víte, co jsme pro sebe znamenali… Ostatně, Boedo 1483, byt 14… Žijeme teď tak skromně…"

„Ach!" namítl a zvedl se k odchodu. Slíbil, že brzy přijde.

Za dvanáct dní se měl Nébel vrátit do cukrovaru a před odjezdem chtěl dodržet slib. Šel tam – byl to ubohý byt na předměstí. Paní Arrizabalagová ho přijala, zatímco se Lidie trochu upravovala.

„Takže jedenáct let!" poznamenala matka znovu. „Jak ten čas letí! A vy byste s Lidií mohli mít spoustu dětí!"

„To jistě," usmál se Nébel a rozhlédl se.

„Ach, nedaří se nám moc dobře! A už vůbec ne tak dobře jako vám doma… Pořád slýchám o vašich třtinových polích… Je to váš jediný majetek?"

„Ano… a také v Entre Ríos…"

„To máte štěstí! Kéž by člověk mohl… Pořád si přeju strávit pár měsíců na venkově a pořád si to jen přeju!"

Odmlčela se a vrhla na Nébela letmý pohled. Se sevřeným srdcem znovu prožíval živé dojmy, které v jeho duši ležely pohřbené jedenáct let.

„A to všechno jen proto, že nemáme žádné známosti… V takové situaci, jako je ta naše, je tak těžké najít přítele!"

Nébelovo srdce se sevřelo ještě víc a vešla Lidie.

I ona se velmi změnila, protože šestadvacetiletá žena už nikdy nemůže mít půvab nevinnosti a svěžesti, které měla ve čtrnácti. Přesto byla stále krásná. Jeho mužský instinkt v jemném klidu jejího pohledu, v hebkém krku a ve všech těch neuchopitelných znacích, podle nichž muž poznává už prožitou lásku, vycítil, že musí navždy zahalit vzpomínku na Lidii, kterou kdysi znal.

Mluvili o docela obyčejných věcech, s dokonalou zdrženlivostí dospělých lidí. Když Lidie na chvíli znovu odešla, matka navázala:

„Ano, je trochu slabá… A když pomyslím, že na venkově by se hned zotavila… Poslyšte, Octavio, můžu s vámi mluvit otevřeně? Víte, že jsem vás milovala jako syna… Nemohly bychom nějaký čas pobýt na vašem statku? Lidií by jí to moc prospělo!“

„Jsem ženatý,“ odpověděl Nébel.

Dáma dala najevo hluboké zklamání a na okamžik bylo upřímné; pak však teatrálně sepnula ruce:

„Jste ženatý! Ach, to je škoda, to je škoda! Odpusťte mi, víte… Nevím, co to povídám… A žije vaše žena s vámi v cukrovaru?“

„Ano, většinou… Teď je v Evropě.“

„To je škoda! Tedy… Octavio!“ dodala a rozpřáhla ruce, v očích slzy. „Můžu vám říct – byl jste mi skoro jako syn… Jsme prakticky úplně na mizině! Proč mě nenecháte jet s Lidií? Musím se vám svěřit jako matka,“ uzavřela s oplzlým úsměvem a ztišeným hlasem. „Víte přece, co Lidie cítí, že?“

Čekala na odpověď, ale Nébel mlčel.

„Ano, znáte ji! A myslíte, že Lidie je žena, která by dokázala zapomenout na někoho, koho milovala?“

Teď své narážky podpořila lehkým mrknutím. Nébel náhle pochopil, do jaké propasti kdysi mohl spadnout. Byla to tatáž matka, jenže teď ji ponížila její stará duše, morfin a chudoba. A Lidie… Když ji znovu spatřil, náhle v něm vzplanula touha po ženě, kterou se teď stala, s plným hrdlem a už se chvějící. Tváří v tvář výhodnému obchodu, který mu nabízela, se vrhl do náruče podivného dobytí, jež mu osud přisoudil.

„Víš, Lidie?“ vyhrkla matka vesele, když se dcera vrátila. „Octavio nás zve, abychom nějaký čas pobyly na jeho statku. Co tomu říkáš?“

Lidiino obočí se na okamžik stáhlo, pak se ovládla.

„Dobře, Maminko…“

„Ach! Nevíš, co říkal? Je ženatý. A tak mladý! Jsme skoro jako rodina…“

Lidie pak obrátila oči k Nébelovi a chvíli se na něj dívala s bolestnou vážností.

„Už dlouho?“ zašeptala.

„Čtyři roky,“ odpověděl tiše. Přes všechno se nedokázal přimět k tomu, aby se na ni podíval.

Zima

Nakonec spolu neodjeli, z posledních skrupulí, které Nébel jako ženatý muž měl, protože na této trase ho lidé dobře znali; po odjezdu ze stanice však nastoupili do rodinného kočáru. Když byl Nébel v cukrovaru sám, nechával si v domácnosti jen jednu starou domorodou ženu, protože kromě toho, že sám žil skromně, jeho žena si s sebou brala veškeré služebnictvo. Proto své společnice představil věrné domorodé ženě jako starší tetu a její dceru, které přijely znovu nabýt ztracené zdraví.

Nic nemohlo působit věrohodněji, protože stav té paní se zhoršoval závratnou rychlostí. Přijela zcela zničená, nejistá v chůzi a s olověnými kroky, a na její ztrápené tváři se morfin – který si na Nébelovu žádost už čtyři hodiny nedala – naléhavě dožadoval, aby mohl proudit tím živým mrtvým tělem.

Nébel, který po otcově smrti zanechal studia, věděl dost na to, aby předvídal rychlou katastrofu. Jedna ledvina byla vážně poškozená a občas nebezpečně přestávala fungovat; morfin to jen urychloval.

Už v kočáře, když to déle nemohla vydržet, pohlédla na Nébela v zoufalé úzkosti:

„Jestli vám to nevadí, Octavio… Už to nevydržím! Lidie, postav se přede mě.“

Dcera klidně trochu zakryla matku a Nébel zaslechl šustění oděvu, když si ho prudce vyhrnula, aby si píchla injekci do stehna.

Najednou se jí rozzářily oči a nával života zakryl tu umírající tvář jako maska.

„Teď už je mi dobře… jaká nádhera! Cítím se skvěle.“

„Měla byste s tím přestat," řekl Nébel hrubě a pohlédl na ni. „Až dorazíme, bude vám hůř."

„Ale ne! Radši umřu tady na místě."

Nébel byl celý den rozrušený a rozhodnutý žít, jak jen to půjde, aniž by v Lidii a její matce viděl něco jiného než dvě ubohé nemocné ženy. Když se však snesl večer, začala se jeho mužská touha – jako šelmy, které si v tu hodinu brousí drápy – línými záchvěvy zbavovat zábran.

Večeřeli brzy, protože matka byla vyčerpaná a chtěla jít rovnou do postele. Ani se ji nepodařilo přimět, aby nepila nic než mléko.

„Fuj! To je odporné! Nemůžu to polknout. A vy čekáte, že obětuju poslední léta života, když teď můžu umřít šťastná?"

Lidia ani nemrkla. S Nébelem prohodila jen pár slov a teprve ke konci kávy jeho pohled spočinul na jejím; Lidia však ihned sklopila oči.

O čtyři hodiny později Nébel tiše otevřel dveře pokoje, kde Lidia spala.

„Kdo je tam?" vykřikl náhle polekaný hlas.

„To jsem já," zašeptal Nébel sotva slyšitelně.

Po jeho slovech se ozvalo zašustění šatů, jako by se někdo prudce posadil na posteli, a znovu nastalo ticho. Když se však Nébelova ruka v temnotě dotkla teplé paže, tělem prudce projel záchvěv.

* * *

Pak, leže nehybně vedle ženy, která poznala lásku ještě před jeho příchodem, pocítil Nébel, jak z hlubin jeho duše vystupuje posvátná hrdost jeho dospívání: nikdy se nedotkl dívky, která se na něj dívala se zářivou nevinností, nikdy jí ani neukradl polibek. Vzpomněl si na Dostojevského slova, kterým tehdy nerozuměl: „Nic není krásnějšího a nic nás v životě neposiluje víc než čistá vzpomínka." Nébel si tu vzpomínku uchoval neposkvrněnou, v neposkvrněné čistotě svých osmnácti let – a teď ležela až po okraj zaneřáděná na posteli služebnictva…

Pak ucítil na krku dvě těžké, tiché slzy. I ona si to bude pamatovat… A Lidiiny slzy dál přicházely jedna za druhou a jako na hrob zalévaly odporný konec jejího jediného snu o štěstí.

II

Ještě deset dní žili spolu, ačkoli Nébel trávil většinu každého dne mimo dům. Z mlčenlivé dohody vyplývalo, že Lidia a on bývají málokdy sami, a i když se v noci znovu setkali, dlouho zůstávali mlčky.

Lidia měla víc než dost práce s péčí o matku, která už byla upoutaná na lůžko. Protože už nebylo možné napravit, co se rozložilo, a i za cenu bezprostředního nebezpečí, Nébel uvažoval, že morfin vysadí. Jednoho rána se toho však zdržel, když náhle vešel do jídelny a přistihl Lidii, jak si spěšně spouští sukni. V ruce držela injekční stříkačku a vyděšeně hleděla na Nébela.

„Děláte to už dlouho?“ zeptal se nakonec.

„Ano,“ zamumlala Lidia a v záchvatu ohnula jehlu.

Nébel se na ni ještě jednou podíval a pokrčil rameny.

Přestože si matka kvůli utišení bolesti v ledvině píchala injekce s děsivou pravidelností, a morfin jí přitom ledvinu dál ničil, Nébel se rozhodl pokusit zachránit tu nešťastnici tím, že jí drogu odebere.

„Octavio! Zabijete mě!“ zvolala chraplavou prosbou. „Můj synu
Octavio! Bez toho bych nevydržela ani den!“

„Ale kdybych jí to nechal, nevydržela by ani dvě hodiny!“ přerušil ji Nébel.

„Na tom nezáleží, můj Octavio! Dejte mi to, dejte mi morfin!“

Nébel ji nechal, ať k němu marně natahuje ruce, a pak odešel s
Lidií.

„Víte, jak vážný je stav vaší matky?“

„Ano… Lékaři mi to říkali…“

Upřeně se na ni podíval.

„Je na tom mnohem hůř, než si myslíte."

Lidia zbledla, a když pohlédla ven, přimhouřila oči a skousla si rty, jako by se chystala vzlyknout.

„Není tu nějaký lékař?" zamumlala.

„Tady ne, ani v okruhu deseti mil, ale nějakého najdeme."

Pošta dorazila toho odpoledne, když byli sami v jídelně, a Nébel otevřel dopis.

„Nějaké novinky?" zeptala se Lidia a úzkostně k němu zvedla oči.

„Ano," odpověděl Nébel a dál četl.

„Od doktora?" zeptala se Lidia o chvíli později, ještě úzkostněji.

„Ne, od mé ženy," odsekl, aniž vzhlédl.

Ve deset večer vběhla Lidia do Nébelova pokoje.

„Octavio! Maminka umírá!…"

Rozběhli se do pokoje nemocné. Její tvář už byla smrtelně bledá. Rty měla nesmírně oteklé a zmodralé a mezi nimi se ozývala dutá, tlumená napodobenina slova:

„Pla… pla… pla…"

Nébel si hned všiml lahvičky s morfiem na nočním stolku, téměř prázdné.

„Samozřejmě že umírá! Kdo jí to dal?" zeptal se.

„Nevím, Octavio! Před chvílí jsem něco zaslechla… Musela si pro to dojít do vašeho pokoje, když jste tu nebyl… Maminko, chudák maminka!" Zhroutila se s pláčem na ubohou paži svěšenou až k podlaze.

Nébel jí nahmatal tep; srdce už dál nemohlo a teplota jí klesala. Zanedlouho její rty ztichly a přestaly tvořit pla… pla a na kůži se jí objevily velké fialové skvrny.

Zemřela v jednu hodinu ráno. Toho odpoledne, po pohřbu, čekal Nébel, až se Lidia oblékne, zatímco čeledíni nakládali kufry do kočáru.

„Vezměte si to," řekl, když k němu přišla, a podal jí šek na deset tisíc pesos.

Lidia se prudce zachvěla a upřela zarudlé oči na Nébelovy. On však její pohled opětoval.

„Vezměte si ho tedy!“ zopakoval překvapeně.

Lidia si ho vzala a sklonila se pro svůj malý kufřík. Nébel se k ní naklonil.

„Odpusťte mi,“ řekl. „Nemyslete si o mně nic horšího, než si zasloužím.“

Na nádraží chvíli mlčky čekali u schůdků kočáru, protože vlak ještě neodjel. Když zazvonil zvonek, Lidia mu podala ruku a chystala se nastoupit. Nébel ji stiskl a dlouho ji držel, zatímco se na ni díval. Pak vykročil, objal Lidiinu kolem pasu a hluboce ji políbil na ústa.

Vlak se rozjel. Nébel stál nehybně a sledoval, jak mizí okno.

Lidia se však nevyklonila.

Pokračujte ve čtení: Příběhy lásky, šílenství a smrti

Toto je bezplatná ukázka knihy Příběhy lásky, šílenství a smrti od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/tales-of-love-madness-and-death